

градъ дотогава никога не било ставало. Той пови калъ Славейкова, казалъ му да убѣди народа мирно да се разотиде. Но Славейковъ, като знае, че турцитѣ само обѣщаватъ, ама рѣдко си изпълняватъ сбѣщанието, не искалъ да разпусне народа. Великиятъ везиръ му заповѣдалъ да каже на народа да си отиде, той щѣлъ да доведе пакъ владицитѣ. Славейковъ се обърналъ къмъ народа на турски езикъ и ужъ го подканя да си отиде, като му казвалъ:

— Хайде идете си сега мирно, везирътъ чу нашитѣ желанія! — Въ сжщото врѣме той на български езикъ (който турцитѣ не разбиратъ) вика на народа: — Не си отивайте, стойте тука! Викайте да освободятъ владицитѣ!

Народътъ не мръдва отъ мѣстото си, но вика:

— Искаме си владицитѣ! Доведете ни владицитѣ!

Великиятъ везиръ вече нѣмало какво да прави и казалъ, че владицитѣ ще бждатъ освободени и повърнати на народа въ Цариградъ. Тогавя всички си разотишли. На другия день се събрали пакъ всички, отишли до морето на скелята и тамъ съ радость, съ пѣсни посрѣщнали своитѣ любими народни владици.

Какъ Славейковъ открадналъ католишкия владика Иосифа Соколски.

Около това врѣме, когато българитѣ се борили да добиятъ своя свободна черкова, нѣколко души намислили да покатоличатъ народа или поне да го накаратъ да се подчини подъ римския папа, като вѣрвали, че папата ще помогне на българитѣ да се освободятъ. Споредъ това тѣ намѣрили единъ български калугеръ, игуменъ на Габровския мона-